

til Stemmegivningen i alle Sager, som ikke angaae de Anklagedes Frisindelse og hvad der med staaer i Forbindelse, og da Formanden for Rigsretten, som var Medlem af Landstthinget, havde Landstthinget Majoritet i saa Henseende. Dersom altsaa Dommerne i hiin Sag, der vare valgte af den Afdeling af Rigsdagen, hos hvilken efter Rigsretsloven Dommen er lagt, havde villet give høiere Betaling, dersom de havde fundet det rigtigt at give Mere, saa stod det jo fuldkommen i deres Magt at give saa meget, de fandt rigtigt; men her at forandre deres Botum troer jeg ikke er rigtigt, ei heller at der herfra udgaaer en Opfordring som den, der foreligger.

Det er sagt i Betænkningen og yderligere udviklet af Ordføreren, at denne Sag var af meget stor Omfang og Betydning, og at den derfor krævede en stor Anvendelse af Bedkommendes Kræfter. Dette skal jeg indrømme, men jeg maa dog dertil knytte den Bemærkning, at den Besværlighed, der er ved en saadan Sag, og det Arbejde, den paalægger den, der har overtaget den, ikke alene afhænger af Sagens Omfang, men ogsaa væsentligt deraf, hvorledes Bedkommende stiller sig sin Opgave. Dersom den, der har overtaget Udførelsen af en saadan Sag, gaaer til den med en Følelse af dens Betydning, af det Alvor, han bør lægge ind i den; dersom han gaaer til den med Bevidsthed om, at han har et Hverv at røgte for en Mandant, der staaer høit i Samfundet, med Bevidsthed om, at de Mænd, mod hvem han skal optræde, ere høit fortjente af Fædrelandet, ligesom de ere høitstaaende Mænd; saa maa han bringes til saa nøie at prøve og afveie hvert Ord, han siger, at derved bliver hans Arbejde langt vanskeliggere, langt besværliggere, end naar han ved Følelsen af det Hvervs Betydning, der er ham overgivet, drives til at slaae tilside, optræde paa en vis flod Maade, at føre det store Ord og trumfe lidt, med andre Ord, naar han stiller sig som sin Opgave at søge Bisald hos Galleriet, om jeg maa udtrykke mig saaledes. Hvorledes den offentlige Anklager ved en saadan Leilighed stiller sig Opgaven, deraf afhænger det væsentligt, hvor vanskelig og byrdefuld den bliver.

Jeg skal indskrænke mig til disse almindelige Bemærkninger angaaende dette Punkt.

Det er dernæst sagt i Betænkningen og ligeledes udviklet af den ærede Ordfører, at den offentlige Anklager havde udført sit Hverv med særdeles Indsigt og Omhu. Disse Ord have oftere fundet en Commentar her i Thinget saavel som udenfor det, idet man har omtalt, hvad Resultatet var af Rigsrettsagen, nemlig at det ved den var i det Mindste foreløbig afgjort, at Rigsretten kunde dømme i det Spørgsmaal, om Rigsdagen med Grund havde nægtet en Bevilling; da dette Thing nemlig havde sagt Nei til en Bevilling, tog Rigsretten under Overveielse, om det var skeet med Rette eller ikke. Meente man imidlertid, at Rigsretten ikke burde have indladt sig paa dette Spørgsmaal, maatte hele Rigsrettsagen af den offentlige Anklager have været stillet anderledes. Han maatte da have forelagt Rigsretten Sagen simpelthen omtrent saaledes: Disse og disse Udgifter ere gjorte, Bevillingen er nægtet af Folkethinget og altsaa af Rigsdagen; jeg opfordrer altsaa Rigsretten til ved Dom at bevirke Pengemiddlernes Tilbagebetaling, ligesom Straf over dem, som have brugt Pengene. Saaledes er imidlertid, saavidt jeg skjønner, denne Sag aldrig stillet af den offentlige Anklager, men han er meget mere gaaet ud fra den Forudsætning, som træder frem, ikke blot igennem alle hans, men igennem alle deres Udtalelser, som ere optraadte i denne Sag, at Sagens Realitet skulde paadømmes. Det, at komme til at paadømme hiin Slags Realitet, fremtræder netop som det, imod hvilket Alle hastede hen, og der sees ikke, idetmindste har jeg ikke kunnet finde Spor deraf, at der har været Noget, som deelte den Anskuelse, der gjentagne Gange er gjort gjældende her, at naar Pengene vare nægtede ved et Botum af Rigsdagen, saa var derved Sagen i Realiteten afgjort, og saa kunde der ikke og behøvedes der ikke at anstilles yderligere Undersøgelser desangaaende. Hvis imidlertid den offentlige Anklager i saa Henseende har begaaet en Feil, skal jeg villig indrømme, at der er Meget, der taler til hans Udførelse; thi det vil jo erindres, at der ved hiin Tillægsbevilling, som fremkom her i